

Lielaajā dzīvē ieejot

„Pats dārgākais cilvēkam ir dzīve. Tā viņam dota tikai vienu reizi un jānodzīvo tā, lai nebūtu mokoši sāpīgi par bezmērķīgi nodzīvotiem gadiem, lai nededzinātu kauns par zemisku un sīkumainu pagātni...”
Reizi dzirdēti, šie vārdi ietilpst atmiņā, jo tos ir teicis cilvēks, kurš ar savu dzīvi pierādījis, ka, lai cīnītos par pašu skaistāko — cilvēces atbrīvošanu, nepārvaramu šķēršļu nav.

Jauņatne mil Ostrovski, jo jaunatne mil varoņus un pati alkst lielu darbu, tādēļ šie vārdi trīspadsmit kolhoza „Leņina ceļš” jauniešiem, kuri pagājušo svētdien svinēja savas jaunības svētkus un saņemtu pilngadības apliecības, kļuva par ceļa maizi lielajā dzīvē, kurā tagad viņi iegājuši. Ik brīdī, atverot savas pilngadības apliecības, viņi varēs smelt spēku Ostrovska vārdos.

Jauniešu svētki bija sapulcējušies vienkopus daudzus kolhoza jaudis, un drīz vien zaļumiem un viņam rotātajā kolhoza klubā zālē bija kļuvusi sauri un saspiesti — skaidrs pierādījums, cik nepieciešamas pašlaikus telpas jaunajam klubam.

Pēkšņi zālē aplūst čalas, kas tik raksturīgas, satiekoties daudzām paziņām, orķestris skandina maršu un visi piecēlušies ar aplausiem sagaida šīs dienas gavilniekus, kuri ienāk zālē pa puķu paklāju, ko viņiem nemiļīgi kļāj divu mazu meteniņu rokas.

Jaunieši atzīes goda vietās — uz skatuves, kur jau novietoti seši ziedoši liepu zariem un septiņi ozolpau viņam grieznoti kresli.

Kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Krīlis atklāj svinības, skan Padomju Savienības himna, tad klātesošajiem paziņo, ka gavilniekus apsveikt ieradusies Lugažu septiņgadīgās skolas pionieru delegācija. Atkal skan maršs un, nesot savas vienības karogu, zālē iesoļo pionieri ar ziediem. Skan pionieru koptiļe apaveikuma vārdi, tad viens

pēc otra jaunieši saņem ziedus ar katru pioniera noveļījumu. Rebrīnoša balto liliņu un sārto neļķu smarža pamazām pieplidā zīli, bet meiteneš baltajos tērpos un zēnus tumšajos uzvalkos uz skatuves pārņēmis svinīgs noskaņojums. Tāds pat tas ir arī zālē, no kurienes skan daudzie apsveikumi un laba vēļējumi. Runā LLKJS rajona komitejas sekretāre Zvaigzne, slaucēja Ruta Runģe, kolhoza agronomi Vilnis Kārklīšs... Viņi novel panākumus darbā un personīgajā dzīvē, jo mīslidēnas, kad jaunatnei atvērti visi ceļi, tas, cik tānsna un līdzena būs katram eņamā taka, atkarīgs vienīgi no viņiem pašiem.

Partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Krīlis runā par Gorkija Vētrasputnu, par Raiņa Kalnā kāpēju. Būt tādiem, kas nebaidās mesties citā par skaistāko un labāko savu sappu piepildījumu, nekad neapstāties pusceļā — tāds ir Edgara Krīļa noveļējums.

Jauņtēim kļīstot pilngadīgam, no viņa var prasīt daudz lielāku atbildību par visu nekā agrāk. Dzīve uzliek pienākumus, pēc kuru veļšanās tad cilvēki arī vērt. Par šiem (Turpinājums 3. lappuse)

(Turpinājums no 2. lappuse.)

Liela šī diena ir arī traktorū brigādēs mehanīķim Viļim Kaukulim, traktoristam Jānim Zvaigzntem, tāpat darzkopības posmā strādājošajam Jānim Abolīnam, lopkopībā strādājošajam Ziedonim Teterim un kolhoza elektromontierim Aivaram Gaīlim.

Nobeigumā jauniešus apsveic partijas rajona komitejas sekretārs b. Krūmiņš. Viņš atzīmē, ka šie jaunatnes pilngadības svētki kolhoza jo svinīgi tādēļ, ka reizē ar tiem visa Padomju Latvija svin savu 18. dzimšanas dienu. Jaunieši, kas šogad ieit savas dzīves 19. gadā, ir auguši reizē ar padomju varu mūsu zemē. Ja šoreiz var izīlīt bez lielulīgajām melnsvārcu lūgšanām, ja nav vairs jāzemojas baznīcas altāra priekšā — jāpateicas grūtā ciņā izcīnītajai padomju varai.

Jauniešus apsveic arī tuvinieki, draugi un kaimiņi. Aug dāvanu un ziedu kalni. Tad svētku svinīgā daļa beigusies, un fotogrāfiem tagad darba pilnas rokas, jo šai dienai, kad 13 cilvēki ieiet pieaugušokārtā, jākļīst „nemirstīgai”.

Kamer svētku dalībnieki lielākās vai mazākās grupās izkļūst pa parku, zālē notīkušas izmaiņas. Ar zaļumiem rotātie kresli tagad novietoti zālē pašā goda vietā, bet skatuvi sedz priekšsargs. Pamazām (Turpinājums 4. lappuse)

Kad apsveikumi rimuši, sākas pats svarīgākais — pilngadības apliecību izsniegšana. Un atkal ir ziedi, dāvanas un laba vēļējumi.

Pilngadības apliecības saņem jaunās slaucējas Skaidrite Siliņa, Albina Ķigure, Valija Krūška un Ārija Tētere, cūkkope Zīnādiņa Čukule, tilkko šķērētājs Valdis Vidusskolu beigušie — Velta Egīte un Zigurds Vipulis.

Harijs Krūška uz savām svinībām ieradās tieši no skolas solā un tūlīt atkal atgriezīsies atpakaļ mehanizācijas skolā, lai turpinātu krāt zināšanas.

Lielaajā dzīvē ieejot

...kad atdzīvojas avižraksta rindiņas...

(Turpinājums no 3. lappuses)

šur, te tur, kārtotot un rīkojot, lai viss būtu godam. Bet trūkt jau gan tiešām nekā vairs nevar — galdi, pie kuriem pašā centrā — goda vietā — atkal sēž 13 gavilnieki, lai lūzt no ēdieniem un dzērieniem.

Un, kad lūpas apmērcētas svētku miestīgā, ko šim gadījumam darijās gavilnieks Jānis Zvaigzntē un zirgkopis Kārlis Pūdelis, viegli atkal raisās jauni noveļējumi un padomi jaunajiem. Starp tiem, kas uzsauc svētku tostus, ir arī 80 gadus vecais kolhoznieks Pēteris Velks. Viņš jau garu mūžu nodzīvojis un zina, kāda dzīve vērtība labam padomam. Tad pie visiem 3 garajiem galdiem ieskanas dziesma.

Omulīgā draugu pulkā valoda kļūst vaļsirdīga, un varbūt arī tam padomam, ko izsaka valdes priekšsēdētāja, ir vērts paklausīt? Proti, šīs dienas gavilniekiem jau šie nebūs pedējie svētki dzīvē, kas zina, varbūt jau drīz atkal viņi pulcēsies sabiedriskajās kāzās, un ved surp — „Leņina ceļā” visiem darba un maizes diezgam!

Protams, arī dejots tiek — vai gan bez tā! Un visbiežāk dejā aizvirpulo meitenes baltajos tērpos, šodien taču viņi svētki. Rit jau atkal katram būs jāiet savās darba gaitās, bet šodien — jāpriecējas no visas sirds.

S. Ivs

Darba KAROGS

Sestdien, 1958. gada 26. jūlijā

Ostrovskis

«Reizi dzirdēti, šie vārdi iegulstas atmiņā, jo tos ir teicis cilvēks, kurš ar savu dzīvi pierādījis, ka, lai cīnītos par pašu skaistāko – cilvēces atbrīvošanu, nepārvaramu šķēršļu nav.

Jaunatne mīl Ostrovski, jo jaunatne mīl varoņus un pati alkst lielu darbu, tādēļ šie vārdi trīspadsmit kolhoza «Leņina ceļš» jauniešiem, kuri pagājušo svētdien svinēja savas jaunības svētkus un saņēma pilngadības apliecības, kļuva par ceļa maizi lielajai dzīvei, kurā tagad viņi iegājuši. Ik brīdi, atverot savas pilngadības apliecības, viņi varēs smelt spēku Ostrovska vārdos.

Jauniešu svētki bija sapulcējuši vienkopus daudzus kolhoza ļaudis, un drīz vien zalumiem un vijām rotātajā kolhoza kluba zālē bija kļuvis šauri un saspiesti – skaidrs pierādījums, cik nepieciešamas plašākas telpas jauncelamajā klubā.

Pēkšņi zālē apklust čalas, kas tik raksturīgas, satiekoties daudziem paziņām, orķestris skandina maršu un visi piecēlušies ar aplausiem sagaida šīs dienas gavilniekus, kuri ienāk zālē pa puķu paklāju, ko viņiem nemitīgi klāj divu mazu meitenīšu rokas.

Jaunieši atsēžas goda vietās – uz skatuves, kur jau novietoti seši ziedošu liepu zariem un septiņi ozollapu vijām greznoti krēsli.

Kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Krilis atklāj svinības, skan Padomju Savienības himna, tad klātesošajiem paziņo, ka gaviļniekus apsveikt ieradusies Lugažu septiņgadīgās skolas pionieru delegācija. Atkal skan maršs un, nesot savas vienības karogu, zālē iesoļo pionieri ar ziediem. Skan pionieru kopīgie apsveikuma vārdi, tad viens pēc otra jaunieši saņem ziedus ar katra pioniera novēlējumu.

Reibinoša balto liliju un sārto neļķu smarža pamazām piepilda zāli, bet meitenes baltajos tērpos un zēnus tumšajos uzvalkos uz skatuves pārņēmis svinīgs noskaņojums. Tāds pat tas ir arī zālē, no kurienes skan daudzie apsveikumi un laba vēlējumi.

Runā LLKJS rajona komitejas sekretāre Zvaigzne, slaucēja Ruta Ruņģe, kolhoza agronoms Vilnis Kārklīnš... Viņi novēl panākumus darbā un personīgajā dzīvē, jo mūsdienās, kad jaunatnei atvērti visi ceļi, tas, cik taisna un līdzena būs katram ejamā taka, atkarīgs vienīgi no viņiem pašiem.

Partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Krilis runā par Gorkija Vētrasputnu, par Raiņa Kalnā kāpēju. Būt tādiem, kas nebaidās mesties cīņā par skaistāko un labāko savu sapņu piepildījumu, nekad neapstāties pusceļā – tāds ir Edgara Kriļa novēlējums.

Jaunietim kļūstot pilngadīgam, no viņa var prasīt daudz lielāku atbildību par visu nekā agrāk. Dzīve uzliek pienākumus, pēc kuru veikšanas tad cilvēku arī vērtē. Par šiem pienākumiem, kuri arvien jāatceras, runā žurnāla «Padomju Latvijas Sieviete» redaktore b. Balode. Viņa atgādina par asinīm, kuras lējuši tēvi un vecākie brāļi, izcīnot padomju varu. Stiprināt šo varu ir katra jaunieša pienākums. Ja dzīve iet augšup, ja kolhozs kļūst ik gadus bagātāks, jāpateicas daudzām čaklām rokām. Viss, kas iegūts, viss kas vēl iecerēts, ir atkarīgs no pašu gribas, tādēļ jauniešiem jābūt saimniekiem savā kolhozā, laikus jāredz katra nekārtība, aktīvi jāpiedalās to novēršanā.

Cilvēks nedrīkst būt tikai vērotājs no malas, kas ievilcies savā miētpilsoniskajā dzīvētē ka gliemēzis čaulā, tādēļ b. Balode aicina jauniešus neatrauties no sabiedrības, kurā viņi dzīvo, kura viņus audzinājusi. Līdzcīlvēki dara bagātāku, neļauj novirzīties no sāktā ceļa, bet dzīvot jācenšas tā, lai ne tuvīniekiem, ne vēlāk saviem bērniem par to nebūtu jākaunas.

«Šī diena ir īsta jaunības diena kolhozā,» saka valdes priekšsēdētāja b. Zvaigznīte. Jaunībai nekad nekas nav par grūtu, tā ir gatava kalnus gāzt. Tādēļ b. Zvaigznīte novēl, lai arvien jaunieši būtu stipri un paraugs kā darbā, tā personīgajā dzīvē.

Kad apsveikumi rimuši, sākas pats svarīgākais – pilngadības apliecību izsniegšana. Un atkal ir ziedi, dāvanas un laba vēlējumi.

Pilngadības apliecības saņem jaunās slaucējas Skaidrīte Siliņa, Albīna Čigure, Valija Kruška un Ārija Teterē, cūkkope Zinaida Čukule, tikko šogad Valkas I vidusskolu beigušie – Velta Eglīte un Zigurds Vipulis.

Harijs Kruška uz savām svinībām ieradās tieši no skolas sola un tūlīt atkal atgriezās atpakaļ mehanizācijas skolā, lai turpinātu krāt zināšanas.

Liela šī diena ir arī traktoru brigādes mehāniķim Vilim Ņaukulim, traktoristam Jānim Zvaigznītem, tāpat dārzkopības posmā strādājošajam Jānim Āboliņam, lopkopībā strādājošajam Ziedonim Teterim un kolhoza elektromontierim Aivaram Gailim.

Nobeigumā jauniešus apsveic partijas rajona komitejas sekretārs b. Krūmiņš. Viņš atzīmē, ka šie jaunatnes pilngadības svētki kolhozā jo svinīgi tādēļ, ka reizē ar tiem visa Padomju Latvija svin savu 18. dzimšanas dienu. Jaunieši, kas šogad ieiet savas dzīves 19. gadā, ir auguši reizē ar padomju varu mūsu zemē. Ja šoreiz var iztikt bez liekulīgajām melnsvārču lūgšanām, ja nav vairs jāzemojas baznīcas altāra priekšā – jāpateicas grūtā cīņā izcīnītajai padomju varai.

Jauniešus apsveic arī tuvinieki, draugi un kaimiņi. Aug dāvanu un ziedu kalni. Tad svētku svinīgā daļa beigusies, un fotogrāfiem tagad darba pilnas rokas, jo šai dienai, kad 13 cilvēki ieiet pieaugušo kārtā, jāklūst «nemirstīgai».

Kamēr svētku dalībnieki lielākās vai mazākās grupās izklīduši pa parku, zālē notikušas izmaiņas. Ar zaļumiem rotātie krēsli tagad novietoti zālē pašā goda vietā, bet skatuvi sedz priekšsargs. Pamazām vien telpa atkal pildās ar ļaudīm, kuriem liekas, ka aiz priekškara notiekošais pārāk ilgi tiek slēpts viņu acīm. Atskan nepacietīgi aplausi.

Bet, lūk, tūlīt jau arī priekšnesumi sākas, un tajos visā pilnībā pierādās, ka kolhozā ir spēcīgs dramatiskais kolektīvs. Labi izvēlētais un svinībām piemērotais repertuārs – satīriski dzejoļi un ainas, kas izsmej negatīvās dzīves parādības, patīk visiem – gan šīsdienas gaviļniekiem, gan pārējiem, par to liecina jautrie smieklī. Un smieklī ir lipīgi. Laikam tiešām nav iespējams palikt nopietnam, ja uz skatuves smejas Helmutis Ēķis – tik spilgtas ir viņa komiķa dotības. Ar neatslābstošu interesi skatītāji uzņem arī A. Čehova viencēlienu «Bildinājums», kurā kolhoza pašdarbnieki Brigita Krile, Edgars Krilis un Helmutis Ēķis – iepriecina ar lielisku tēlojumu. Un, kad aizveras priekšskars, zālē labu brīdi vēl nerimst čalas redzētā iespaidā.

Priekšnesumi beigušies, bet ar to jau vēl viss nav galā. Tagad svētku prieki tikai sit augstāko vilni, jo jāiet taču palūkoties, kā pēdējās dienās veicies saimniecēm, kas gatavoja svētku mielastu. Putnkope Ēķe ir galvenā saimniece, un arī tagad viņa redzama te šur, te tur, kārtojot un rīkojot, lai viss būtu godam. Bet trūkt jau gan tiešām nekā vairs nevar – galdi, pie kuriem pašā centrā goda vietā – atkal sēž 13 gaviļnieki, vai lūzt no ēdieniem un dzērieniem.

Un, kad lūpas apmērcētas svētku miestīnā, ko šim gadījumam darījis gaviļnieks Jānis Zvaigznīte un zirgkapis Kārlis Pūdelis, viegli atkal raisās jauni novēlējumi un padomi jaunajiem. Starp tiem, kas uzsauc svētku tostus, ir arī 80 gadus vecais kolhoznieks Pēteris Velks. Viņš jau garu mūžu nodzīvojis un zina, kāda dzīvē vērtība labam padomam. Tad pie visiem 3 garajiem galdiem ieskanas dziesma.

Omulīgā draugu pulkā valoda kļūst vaļsirdīga, un varbūt arī tam padomam, ko izsaka valdes priekšsēdētāja, ir vērts paklausīt? Proti, šīs dienas gavilniekiem jau šie nebūs pēdējie svētki dzīvē, kas zina, varbūt jau drīz atkal visi pulcēsies sabiedriskajās kāzās, un tad nu gan lai tikai noskata sev draugu ārpus kolhoza un ved šurp – «Ļeņina ceļā» visiem darba un maizes diezgan!

Protams, arī dejots tiek – vai gan bez tā! Un visbiežāk dejā aizvirpuļo meitenes baltajos tērpos, šodien taču viņu svētki. Rīt jau atkal katram būs jāiet savās darba gaitās, bet šodien – jāpriecājas no visas sirds.»

S. Īve

Aiz puķu meitenēm no kreisās puses: Valija Kruška, Albīna Čigure, Skaidrīte Silīna, Ārija Tetere, Velta Eglīte (neredzama), Zinaida Čukule, Vilis Kāukulis, Zigurds Vipulis, Jānis Zvaigznīte, Harijs Kruška, Ziedonis Teters, Aivars Gailis, nav redzams Jānis Āboliņš.

No kreisās puses: Ārija Teterē, Zinaida Čukule, Skaidrīte Siliņa, Valija Kruška, Albīna Čigure, Velta Eglīte, Harijs Kruška, Aivars Gailis, Ziedonis Teters, Zigurds Vipulis, Jānis Zvaigznīte, Vilis Kaukulis, Jānis Āboliņš.